

N:o 23.

Af Herr **Cawallin:** *Om befrielse från fyr- och båkafgifter för svenska fartyg vid resor mellan inrikes orter eller mellan inrikes orter och Norge.*

Härmed tillåter jag mig föreslå,

»att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täckes, med ändring af Kongl. förordningen af 15 Februari 1881 och Kongl. kungörelsen af 17 November 1882 angående lotsverket, befria svenska fartyg af alla slag från erläggande af fyr- och båkafgift, 1:o när de göra resor emellan inrikes orter; 2:o när de göra resor emellan inrikes orter och Norge.»

Skälen för en sådan åtgärd liksom den synbara olämpligheten af dessa afgifters återinförande, sedan de från och med år 1870 varit aflysta, äro för hvar dag allt skarpare i ögonen fallande, och det oklara sätt, hvarpå ofvannämnda förordningar äro uppsatta och skrifna, låter den misstanken ligga nära till hands, att det embetsverk, på hvars förslag de tillkommit, ingalunda förstätt att uppfatta verkningarne af desamma på den ytterst betungade del af sjöfartsnäringen, hvarom här är fråga. Allt har lemnats å sido vid bemödandet att öka inkomstiteln »fyr- och båkmedel,» under det, så vidt man kan se, dessa medel för närvarande inflyta till vida större belopp än som med någon slags rimlig hushållning kunna användas för det ändamål, för hvilket alla dessa medel uppbäras.

Det är sant, att vår Lotsstyrelse de sista 6 à 7 åren funnit utväg att disponera de rika inkomsterna genom att använda största delen deraf till lotsverket, allt under det att samtidigt de år efter år höjda lotspenningarne allmänneligen uppbringat lotsarnes inkomster för de 6 à 8 månader af året, då de tjenstgöra, till en så hög siffra, att det är alldeles otänkbart att en person med den inkomsten — på många ställen cirka 300 kronor i månaden under arbetstiden — skall kunna egna sig åt lotsens yrke med den försakelse af bekvämlighet och med de enkla vanor, som skola dana honom till en kunnig, skicklig och oförskräckt ledare i våra skärgårdar. Mindre delen hafva ändock lotsarne fått, för det mesta endast understöd på de platser, som hafva minsta lotspenningarne; lejonparten går till de högre graderna, hvilka till allra största delen kunna sägas vara sinekursysslor. Denna uppfattning har ock delats af sistlidne års Riksdag, ty innehållet af den vid gemensamma omröstningen 18 Mars 1882 med stor majoritet segrande nej-propositionen, i Stats-Utskottets memorial N:o 25, torde icke härutinnan tillåta något missförstående af ord.

Det kan icke vara landet värdigt att år efter år låta fortvara ett sakernas tillstånd, hvarigenom, efter min beräkning, näppeligen hälften af de inflytande »fyr- och båkmedlen» användes till det dermed afsedda ändamål. Vi hafva i detta afseende, synes mig, såväl hederns förbindelser att fylla emot de utländska fartyg, som trafikera på våra kuster och betala dessa afgifter, som en absolut skyldighet att icke onödigtvis betunga vår inrikes sjöfart.

Det är ett kapitel för sig att tydliggöra den ytterst brydsamma belägenhet, hvori denna sistnämnda just nu befinner sig hos oss genom den oafvisliga öfvergången från träfartyg och segel till jernfartyg och ånga; det kan ej vara lämpligt att nu närmare betrakta dessa förhållanden, men jag hoppas att det Utskott, som får att behandla denna min motion, skall låta desamma sin rätt vederfaras.

Om remiss till behörigt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1883.

G. F. Cavallin.